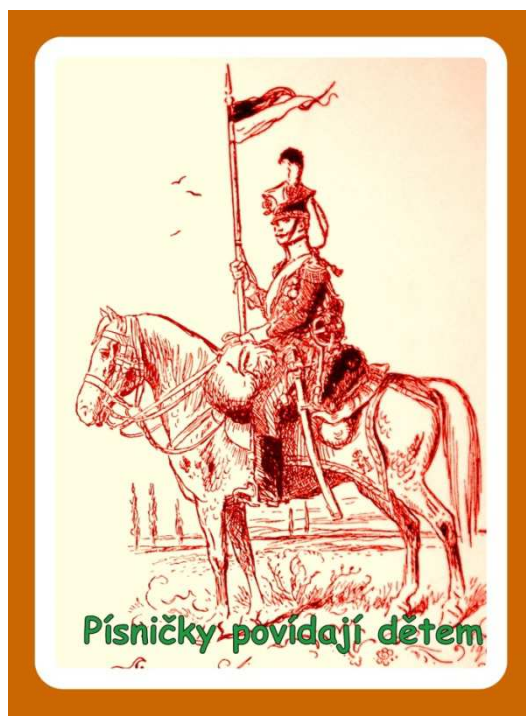


NOVINKA

Pomocník při výuce zpěvu školáků a předškoláků.
Národní písničky trochu jinak, zábavněji.



Brožurka „Písničky povídají dětem“ předkládá dětem známé písně jako krátké, melodií ozdobené příběhy, zasazené do své historické doby. Poskytuje návod, jak vnímat písničky barvitěji, jak vnímat i jejich obsah a jak porozumět jejich slovům. Děti jsou vtaženy do děje. Podle tohoto návodu pak mohou ve své fantazii vymýšlet příběhy i jiných písní. Příběhy jsou ilustrovány klasickými barevnými obrázky Mikuláše Alše. Knížka byla při svém vzniku konzultována s učitelkami zpěvu základních škol i s ředitelkami škol mateřských. Dějepisné zasazení děje bylo ověřováno na muzejních a etnografických pracovištích. Příběhy byly úspěšně testovány i na několika malých dětech.

Knížka formátu A4 obsahuje:

šest nazpívaných písní na CD a odkazy na You Tube

šest plných textů zpívaných písní

pět příběhů inspirovaných texty písní a ilustrace, které si mohou děti vybarvit

Náměty jsou voleny tak, aby zahrnovaly různá témata:

vojenská, myslivecká, cikánská, vesnický život, nebezpečí v životě

Zpěv je volen přirozený jednoduchý, tak aby ho mohly děti samy napodobit

Cena publikace je 70Kč + poštovné

Autor: RNDr. Kamila Štěpánková,

Objednávky na bedlina@volny.cz

Ukázka:



O Hubertovi a Haničce

V hlubokém lese na hájence bydlel starý hajný s panímámou a svým synem. Jakkap by se mohl jmenovat myslivecký synek, než po ochránci myslivců Hubertovi. Jak to na hájenkách bývá, od mala kluk otci se vším pomáhal. A teď už byl mysliveckým mládencem. Věděl, že chce být také hajným. Hajný byl strážce panského lesa, hájil ho. Řídil také lesní práce jako je kácení stromů, sázení nových. Dohlížel na to, aby v lese nikdo nic nepovoleně nesekal, a neodnášel. Kdyby tam tak chytil někoho se sekerou, nebo pilou, tak mu ji musel vzít, aby se to nemohlo opakovat. Do lesa sice mohli chodit všichni, ale sbírat klestí, sekát trávu, nebo sbírat lesní plody museli mít od hajného dovoleno. Zároveň byl každý hajný také myslivec. Musel totiž stále myslet na lesní zvěř, aby měla vše, co potřebuje a pěkně se v panském lese množila. Hubert už měl i svoji pěknou zelenou uniformu a pyšný byl i na krásnou pušku, kterou mu tatínek předal. S flintou na rameni se cítil vždycky důležitě, ale i bezpečně. Tu a tam bylo třeba zastřelit škodnou – lišku nebo kunu, které dávaly malé zajíčky, nebo prohnat výstřelem vrány, či sojky, které zase vypíjely vajíčka na hnízdech bažantů. Hubert byl veselý a nebojácný hoch. Každé děvče se za ním otočilo. On už si ale vybral. Haničku z hospody. Znali se už odmalička, od doby, kdy tam chodil tatínkovi pro pivo. Hanička chodívala ráno, ještě za rosy, s děvčaty se srpem a s hráběmi do lesa žnout trávu pro kozy. To se pak Hubert od rána těšil. Spěchal, aby měl práci udělanou a až děvčata půjdou s trávou domů, že na Haničku počká a že se s ní potěší. Až jednou se jí nedočkal. Bylo krásné počasí, slunce hrálo, rosa rychle usychala a tráva uvadala. To už se žnulo těžce, srpy se po trávě smekaly a tak děvčata shrabala nažatou trávu a odcházela se zpěvem domů. Hubert si sedl na kraji lesa na pařízek a vyhlížel Haničku. Ale co to, všechny panenky už kolem prošly, ale ta jeho nikde. Nikdo si nevšiml, že Hanička schází. Napadlo ho, že se jí určitě něco stalo. Snad se posekala srpem. Rychle vyběhl směrem, odkud děvčata odcházela. A opravdu. Na zelené trávě viděl ležící děvče. V jedné ruce měla srp a druhou ruku plnou krve. Snad jí všechna krev ušla, vyděsil se Hubert. Ale nebylo to tak zlé. Haničce se opravdu smekl srp, když si vyšší trávu rukou přidržovala a poranil ji do prstu. Ona se ale tak lekla, že na tom místě omdlela. A tak ji mysliveček našel. Vzal ji do náruče. To už se Hanička probírala. Poraněný prst jí Hubert pěkně zavázal a doprovodil ji až do vesnice. Oba byli nakonec rádi, že mohli jít takový kus cesty jen sami dva. A že se po čase vzali, to už je zase jiná písnička.